

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 18 2019, nummers 512 – 539, vrijdag 10 mei 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	5
Wabo.....	5
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	9
Bijstand.....	10
Sociale zekerheid overig.....	12
Bestuursrecht overig.....	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inburgering.....	13
Rijkswet op het Nederlanderschap	13
Wet Bibob.....	14
Wet openbaarheid van bestuur	15
Vreemdelingenrecht.....	16
Asiel.....	16
Gemeenschapsonderdaan	17
Richtlijnen en verordeningen.....	17
Vreemdelingenbewaring	22
Procesrecht.....	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 512

MK ABRS, 30-04-2019, 201804030/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:36 lid 1

Besluit digitalisering burgerlijk procesrecht en bestuursprocesrecht (Stb. 2016, 292; Besluit) 3, 5 lid 1

DIGITAAL PROCEDEREN. De werkwijze die door de rechtspraak wordt gehanteerd bij het digitaal ondertekenen van uitspraken voldoet in sommige gevallen niet aan de wettelijke eisen. Bij gebruik van zowel de mobiele werkplek van de rechtspraak als de vaste werkplek authentificeert de ondertekenaar zich niet met een middel dat uitgaat van tweefactorauthenticatie. Dit raakt de betrouwbaarheid van de verbinding tussen de identiteit van de ondertekenaars en de uitspraak.

Totdat de rechtspraak de gehanteerde werkwijze aanpast, zal de Afdeling in zaken waarin een grief wordt aangevoerd over de digitale ondertekening van de uitspraak van de rechtbank vragen stellen aan de desbetreffende ondertekenaars. Verder geldt dat uitspraken van de rechtbank rechtskracht hebben wanneer daartegen geen hoger beroep is ingesteld. In het geval tegen een uitspraak wel hoger beroep is ingesteld zal de Afdeling de ondertekening daarvan uitsluitend beoordelen wanneer het hogerberoepschrift daarover een grief bevat.

Bij gebruik van de eigen mobiele werkplek wordt wel voldaan aan het vereiste van tweefactorauthenticatie.

[ECLI:NL:RVS:2019:1400](https://ecli.nl/RVS:2019:1400)

Deze uitspraak is eerder opgenomen in de Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 17 onder het kopje "Vreemdelingenrecht" (JnB2019, 510).

De Afdeling heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: [Digitaal ondertekenen van uitspraken gebeurt niet in alle gevallen volgens de wet.](#)

JnB2019, 513

MK ABRS, 30-04-2019, 201803933/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 6

Awb 8:78

ZAAKVERLOOPREGISTER. De Afdeling is van oordeel dat het Zaakverloopregister voor anderen dan partijen niet kan worden aangemerkt als toereikende wijze van openbaarmaking van uitspraken van de bestuursrechter. De Afdeling acht een werkwijze aangewezen die ook recht doet aan de externe functie van de openbaarheid van uitspraken en waarmee ook belangstellenden

die niet over het zaaknummer beschikken, eenvoudig de tekst van een specifieke uitspraak kunnen verkrijgen.

[ECLI:NL:RVS:2019:1390](https://ecli.nl/RVS:2019:1390)

Deze uitspraak is eerder opgenomen in de Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 17 onder het kopje "Vreemdelingenrecht" (JnB2019, 511).

De Afdeling heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: [Zaakverloopregister is geen toereikende wijze van openbaarmaking van uitspraken](#).

JnB2019, 514

MK Rechtbank Midden-Nederland, 15-04-2019 (publ. 06-05-2019), UTR 19/452

college van burgemeester en wethouders van Utrecht, verweerder.

Awb 1:2 lid 3

BELANGHEBBENDE. Een politieke partij kan, in een geval waarin bezwaar en beroep openstaat voor belanghebbenden, niet opkomen ter bescherming van algemene en collectieve belangen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 6 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3354](https://ecli.nl/RVS:2017:3354). Dat i.c. Klimaatpartij zich als een partij met één focuspunt opstelt maakt dit niet anders.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:1969](https://ecli.nl/RBMNE:2019:1969)

JnB2019, 515

MK ABRS, 01-05-2019, 201804796/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 4:82

BELEID. Ingevolge artikel 4:82 van de Awb kan ter motivering van een besluit slechts worden volstaan met een verwijzing naar een vaste gedragslijn voor zover deze is neergelegd in een beleidsregel. Dat brengt met zich dat een verwijzing naar een vaste gedragslijn moet worden gemotiveerd, indien beleidsregels ontbreken.

[ECLI:NL:RVS:2019:1413](https://ecli.nl/RVS:2019:1413)

JnB2019, 516

CBb, 23-04-2019 (publ. 29-04-2019), 17/1828

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb 2:1 lid 1, 3:41 lid 1, 6:17, 7:10 lid 1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. De omstandigheid dat i.c. het verdagingsbesluit niet op juiste wijze bekend is gemaakt, doet er niet aan af dat verweerder tijdig het besluit tot verlenging van de beslistermijn heeft genomen en dat besluit tijdig bekend heeft gemaakt. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 27 mei 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:1657](https://ecli.nl/RVS:2015:1657)). De niet correcte bekendmaking van een besluit kan in voorkomend geval – als daardoor te laat een rechtsmiddel is aangewend tegen dat besluit – van belang zijn voor de verschoonbaarheid. Die situatie doet zich hier niet voor.

[ECLI:NL:CBB:2019:179](#)

JnB2019, 517

MK Rechtbank Rotterdam, 17-04-2019 (publ. 25-04-2019), 566212/HA RK 19-70

Awb 8:15

WRAKING. Het handelen van een medewerker van de centrale balie kan niet worden toegerekend aan een rechter. Een klacht over de gang van zaken op de centrale balie van de rechtbank is dan ook geen grond voor wraking van een rechter.

[ECLI:NL:RBROT:2019:3259](#)

JnB2019, 518

CRVB, 30-04-2019 (publ. 06-05-2019), 18/2649 PW, 18/2654 PW

college van burgemeester en wethouders van Sittard-Geleen.

EVRM 6

BEWIJS(WAARDERING). Uit artikel 6 van het EVRM kunnen geen concrete regels over bewijswaardering worden afgeleid. Verwijzing naar het arrest van het EHRM van 21 januari 1999, Garcia Ruiz v. Spain, par. 28, [ECLI:CE:ECHR:1999:0121JUD003054496](#). I.c. heeft appellant in gelijke mate als het college bewijs van zijn stelling kunnen aanbieden. Het was vervolgens aan de rechtbank om op basis van een inzichtelijke afweging van de verschillende bewijsmiddelen tot een oordeel te komen. Deze afweging levert geen schending van het beginsel van equality of arms op.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1473](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 519

MK Rechtbank Gelderland, 30-04-2019, (publ. 02-05-2019), AWB 18/4390

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Ede, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder c, onder e, 2.12 lid 1 onder a, onder 1o

WABO. Uitbreiding vleeskalverenbedrijf. Gebruik in strijd met het bestemmingsplan.

EXTENSIVERINGSGBIED. De stal is deels gelegen in extensiveringsgebied, waar ingevolge het bestemmingsplan uitbreiding van een intensieve veehouderij niet is toegestaan.

GEUR. In het kader van een goede ruimtelijke ordening is – anders dan bij de omgevingsvergunning voor de activiteit “milieu” – zowel de voorgrond- als de

achtergrondbelasting van belang. In dit geval is ten onrechte de achtergrondbelasting niet onderzocht.

[...] omgevingsvergunning [...] voor de uitbreiding van een vleeskalverenbedrijf.
[...] Eisers wonen naast het agrarische bedrijf. De afstand van hun woning tot de bestaande stal bedraagt ongeveer 40 meter. De afstand tot de nieuwe stal bedraagt ongeveer 70 meter.

[...] Omgevingsvergunning voor de activiteit “gebruik in strijd met het bestemmingsplan”
[...] Extensiveringsgebied

[...] Op grond van artikel 17.1 van de planregels is in extensiveringsgebied een uitbreiding van een intensieve veehouderij niet toegestaan. Nu in het voorliggende geval sprake is van een uitbreiding van een intensieve veehouderij met een nieuwe stal is het bouwplan in zoverre in strijd met het bestemmingsplan. Voor de vraag of sprake is van een uitbreiding is – anders dan verweerder ter zitting heeft betoogd – niet van belang of in het deel van de stal dat is gelegen binnen extensiveringsgebied daadwerkelijk huisvesting van kalveren plaatsvindt. De stal staat geheel ten dienste van een intensieve veehouderij.

[...] Goede ruimtelijke ordening - Geur

Eisers betogen dat in de ruimtelijke afweging naast de voorgrondbelasting ook de achtergrondbelasting als gevolg van omliggende veehouderijen had moeten worden betrokken.

[...] Zoals de Afdeling in de uitspraak van 3 oktober 2012 ([ECLI:NL:RVS:2012:BX8945](https://ecli.nl/rvs/2012/BX8945)) heeft overwogen volgt uit de omstandigheid dat de toepasselijke geurnorm wordt overschreden niet dat ter plaatse geen aanvaardbaar woon- en leefklimaat bestaat. De enkele overschrijding van de geurnorm van 14 ou/m³ betekent dus niet dat de omgevingsvergunning uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening had moeten worden geweigerd.

In het kader van een goede ruimtelijke ordening is – anders dan bij de omgevingsvergunning voor de activiteit “milieu” – zowel de voorgrond- als de achtergrondbelasting van belang. De rechtbank is – anders dan verweerder – van oordeel dat in dit geval wel aanleiding bestond om de achtergrondbelasting te onderzoeken. Ten zuiden van de woning van eisers is namelijk ook een agrarisch bedrijf gevestigd, waarvan het bouwvlak op 32 meter van de woning van eisers ligt en de dichtstbijzijnde stal op ongeveer 40 meter. Dit agrarisch bedrijf heeft bovendien de aanduidingen “specifieke vorm van agrarisch – agrarisch bedrijf groot” en “intensieve veehouderij”. Op 70 meter ten noordoosten van de woning en op 80 meter ten noorden van de woning zijn daarnaast ook agrarische bedrijven aanwezig.

Zonder nader onderzoek is naar het oordeel van de rechtbank niet vast te stellen dat de voorgrondbelasting voor de woning van eisers bepalend is. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2019:1862](https://ecli.nl/rbgel/2019/1862)

JnB2019, 520

MK ABRS, 08-05-2019, 201809430/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Kollumerland en Nieuwkruisland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 3o

WABO. Met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, aanhef en onder 3o, van de Wabo omgevingsvergunning eerste fase verleend voor de realisatie van een zonnepark (26.500 zonnepanelen). Het perceel van [appellant] grenst aan het perceel waarop het zonnepark zal worden gerealiseerd.

GELUID. Voldaan is aan de in de VNG-brochure opgenomen richtafstand en [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat de transformatorstations van het zonnepark zodanig veel geluidsoverlast zullen veroorzaken dat het college niet in redelijkheid omgevingsvergunning heeft kunnen verlenen.

REFLECTIE. [appellant] heeft niet aan de hand van concrete gegevens aannemelijk gemaakt dat sprake is van onaanvaardbare gevolgen voor zijn woon- en leefklimaat ten gevolge van reflectie van de vergunde zonnepanelen. Evenmin heeft [appellant] de resultaten van de onderzoeken weersproken.

[ECLI:NL:RVS:2019:1473](https://ecli.nl/RVS:2019:1473)

Jnb2019, 521

MK ABRS, 08-05-2019, 201804827/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Midden-Drenthe.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: artikel 4 lid 1

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 3.1.6 lid 5

WABO. KRUIMEL. In artikel 4 van bijlage II van het Bor zijn de categorieën van gevallen aangewezen waarvoor met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, aanhef en onder 2°, van de Wabo in afwijking van het bestemmingsplan omgevingsvergunning kan worden verleend, zonder nadere beperkingen te stellen aan de omstandigheden waarin deze regeling kan worden toegepast.

CULTUURHISTORISCHE WAARDEN. De bestemmingsplanwetgever moet cultuurhistorische waarden in het bestemmingsplan verankeren. Op dit moment zijn voor het perceel geen cultuurhistorische waarden verankerd in het bestemmingsplan waarmee het college bij de toetsing van het bouwplan rekening moet houden.

WELSTAND. Welstandscommissie en second opinion.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het plaatsen van een aanbouw en opbouw op de woning [...].

[...] Noch uit de tekst van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, aanhef en onder 2°, van de Wabo of van artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II van het Bor, noch uit de geschiedenis van totstandkoming van deze bepalingen blijkt dat in zoverre met de kruimelgevallenregeling is beoogd om bij te dragen aan de bestrijding van de crisis in de bouwsector of om de toepassing van deze regeling te beperken tot planologisch ondergeschikte gevallen. In artikel 4 van bijlage II van het Bor zijn de categorieën van

gevallen aangewezen waarvoor met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, aanhef en onder 2°, van de Wabo in afwijking van het bestemmingsplan omgevingsvergunning kan worden verleend, zonder nadere beperkingen te stellen aan de omstandigheden waarin deze regeling kan worden toegepast (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 oktober 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU1640](#)).

[...] De kruimelgevallenregeling is juist bedoeld om in een geval als dit afwijking van het bestemmingsplan mogelijk te maken. Dat dat in dit geval met zich brengt dat de woning door de opbouw een groter geveloppervlak krijgt en meer zichtbaar wordt, maakt toepassing van de regeling niet alleen al daarom onredelijk. Dat er mogelijkheden zouden zijn om de woning te vergroten en te moderniseren die binnen het bestemmingsplan passen, wat daar ook van zij, maakt dat niet anders. Het college dient een aanvraag om een omgevingsvergunning te beoordelen zoals die is ingediend. De onzekerheid voor omwonenden over welke activiteiten in de toekomst in hun omgeving met toepassing van de kruimelgevallenregeling zullen worden toegestaan, leidt ook niet tot een ander oordeel. Het college moet elk bouwplan op zijn eigen merites beoordelen. [...]

[...] de bestemmingsplanwetgever [moet] cultuurhistorische waarden in het bestemmingsplan [...] verankeren. Aldus biedt het bestemmingsplan helderheid vooraf wat betreft de cultuurhistorische belangen die bij de beoordeling van een bouwplan moeten worden meegewogen. Vervolgens moet een bouwplan aan het bestemmingsplan worden getoetst.

Volgens het bestemmingsplan heeft het perceel de bestemmingen "Wonen", met de aanduiding "(pd)" (plat dak), en "Tuin". Op dit moment zijn voor het perceel geen cultuurhistorische waarden verankerd in het bestemmingsplan waarmee het college bij de toetsing van het bouwplan rekening moet houden.

Daargelaten of het door [appellanten sub 1] genoemde onderzoek in opdracht van de provincie Drenthe naar de cultuurhistorische waarde van Van Veen's Park ertoe zal leiden dat het bestemmingsplan wordt gewijzigd, heeft dit geen invloed op het oordeel over de rechtmatigheid van het besluit tot vergunningverlening en de rechtbankuitspraak. Dat besluit en die uitspraak moeten worden beoordeeld aan de hand van de regelgeving zoals die gold op het tijdstip van het nemen van dat besluit en het doen van die uitspraak.

[...] Een welstandcommissie is niet wettelijk verplicht op een second opinion te reageren. Het college moet wel naar aanleiding van een second opinion nader bezien of het het advies van de welstandscommissie onverkort blijft volgen. In dat kader kan het college een reactie op de second opinion vragen van de welstandscommissie of, zoals in dit geval, van de dorpsbouwmeester. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1484](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Gelderland, 30-04-2019 (publ.: 02-05-2019), AWB 18/4390 ([ECLI:NL:RBGEL:2019:1862](#));
- MK Rechtbank Gelderland, 19-04-2019 (publ.: 02-05-2019), AWB 18/1049 ([ECLI:NL:RBGEL:2019:1730](#));

- MK Rechtbank Noord-Holland, 04-04-2019 (publ.: 25-04-2019), HAA 18/3624 ([ECLI:NL:RBNHO:2019:2715](https://ecli.nl/RBNHO:2019:2715)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 522

MK CRvB, 01-05-2019 (publ. 08-05-2019), 17/5243 WIA

Raad van bestuur van het Uuwv.

Wet WIA 13

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Stb. 2015, 152, Dagloonbesluit 2015) 16 lid 6 **DAGLOON. De rechtbank heeft terecht overwogen dat appellant niet voldoet aan de in artikel 16, zesde lid, van het Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Stb. 2015, 152, Dagloonbesluit 2015) opgenomen uitzondering op het uitgangspunt dat het in de referteperiode genoten sv-loon moet worden gedeeld door 261. Van een fictieve opzegtermijn als bedoeld in dat artikellid is geen sprake. Appellant is door [BV 1] op staande voet ontslagen. Bij ontslag op staande voet geldt op grond van artikel 7:677 van het BW geen opzegtermijn. Voorts is gebleken dat appelland geen vergoeding heeft gekregen op grond van artikel 7:672, negende lid, of artikel 7:677, tweede lid, van het BW.**

[ECLI:NL:CRVB:2019:1538](https://ecli.nl/CRVB:2019:1538)

JnB2019, 523

MK Rechtbank Noord-Nederland, 30-04-2019 (publ. 06-05-2019), LEE 18/1378

Raad van bestuur van het Uuwv, verweerder.

Wet WIA

WET WIA. WITTE-RAVEN-BAAN. Gelet op met name de bijzondere voorwaarden waaronder de werkzaamheden werden vervuld, is de rechtbank van oordeel dat verweerder bij de bestreden besluitvorming de mate van arbeidsongeschiktheid van eiseres niet had mogen baseren op de door haar feitelijk verrichte werkzaamheden. Er is sprake van wat een 'witte raven baan' wordt genoemd. De functie is zo bijzonder en op de persoon van eiseres toegesneden dat kan worden gezegd dat ze op de arbeidsmarkt niet of vrijwel niet voorkomt. De rechtbank betreft hierbij ook het feit dat in het CBBS-systeem geen enkele functie voor eiseres is te duiden, hetgeen indicatief is voor het uitzonderlijke karakter van de functie. Dat eiseres voor haar werk een regulier loon ontving, doet hier niet aan af, nu dit door haar genoten loon niet als representatief voor haar resterende verdien capaciteit kan worden aangemerkt. Het arbeidskundig onderzoek voldoet naar het oordeel van de rechtbank niet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid. Verweerder zal daarom een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak.

[ECLI:NL:RBNNE:2019:1908](https://ecli.nl/RBNNE:2019:1908)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 524

MK CRvB, 07-05-2019, 17/3607 PW

college van burgemeester en wethouders van Bunschoten.

BW 1:10, 1:11

PW 40 lid 1

PARTICIPATIEWET. INTREKKING EN TERUGVORDERING. WOONPLAATS. GELUIDSOPNAME GESPREK MET SOCIAAL RECHERCHEUR. De gemeente heeft het besluit over de intrekking en terugvordering van de bijstand niet zorgvuldig voorbereid en heeft het besluit onvoldoende onderbouwd. De gemeente moet een nieuwe beslissing nemen.

Intrekking en terugvordering bijstand. Aan de besluitvorming heeft het college, onder verwijzing naar artikel 40, eerste lid, van de PW, ten grondslag gelegd dat appellant niet in [woonplaats 1] woont. Aan het besluit van 29 maart 2016 heeft het college voorts ten grondslag gelegd dat appellant te kennen heeft gegeven met ingang van 1 maart 2016 niet langer aanspraak te willen maken op bijstand.

Raad: [...] Appellant heeft in de eerste plaats aangevoerd dat het college ten onrechte de door hem op 9 maart 2016 afgelegde verklaring aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd. Daarbij is volgens appellant van belang dat hem woorden in de mond zijn gelegd, dat de vraagstelling suggestief is geweest, dat het gesprek op intimiderende wijze plaatsvond en dat tijdens het gesprek ongeoorloofde druk op hem is uitgeoefend, onder meer door in te gaan op zijn seksuele geaardheid.

Appellant heeft ter onderbouwing van zijn standpunt een geluidsopname ingezonden van het [...] gesprek. Op die geluidsopname is onder meer te horen hoe de sociaal rechercheur met een woordkeuze en toonzetting waarmee een vriendschappelijke houding wordt aangenomen en door in te gaan op de seksuele geaardheid van appellant, appellant vraagt de voor hem belastende conclusies van de sociaal rechercheur over zijn woonsituatie, te bevestigen. Deze handelwijze geeft, ongeacht de intentie die daarbij bij de sociaal rechercheur voorop heeft gestaan, blijk van een niet-professionele houding en is binnen de context van het confronteren met belastend materiaal bovendien ongepast. Wat [...] is overwogen betekent echter nog niet dat appellant moet worden geacht zijn verklaring, zoals deze op de band te horen is, voor zover deze ziet op feiten over zijn verblijf in [woonplaats 3], niet in vrijheid te hebben afgelegd. Daartoe is van belang dat appellant op open vragen van de sociaal rechercheur heeft verklaard over feiten met betrekking tot zijn verblijf, en de [...] beschreven handelwijze van de sociaal rechercheur zich pas in het verdere verloop van het gesprek voordeed. De verklaring van appellant geeft echter, door omstandigheden die niet aan hem zijn te wijten, op de punten die van belang zijn, geen volledig en daardoor mogelijk geen juist beeld over zijn woonplaats. De Raad verwijst naar wat hierna [...] wordt overwogen.

Appellant heeft verder aangevoerd dat de waarnemingen en de door hem op

9 maart 2016 afgelegde verklaring een ontoereikende feitelijke grondslag bieden voor het standpunt van het college dat hij in de te beoordelen periode niet zijn woonplaats in de gemeente Bunschoten had.

Deze beroepsgrond slaagt. Appellant heeft op vragen van de sociaal rechercheur verklaard dat hij vanaf ongeveer 1 september 2015 het merendeel van de tijd, althans 's avonds, bij X in [woonplaats 3] heeft verbleven en dat hij daar meestal overnachtte, wat wordt ondersteund door de waarnemingen in de periode van 28 januari 2016 tot en met 7 maart 2016. Op de geluidsopname is echter ook te horen dat appellant op meerdere momenten tijdens het gesprek heeft getracht duidelijk te maken dat hij ook op het uitkeringsadres verbleef en overnachtte, dat hij daar twee keer per week kleding waste, dat hij zijn post op het uitkeringsadres ontving, alsmede dat het grootste deel van zijn kleding zich daar bevond. De sociaal rechercheur is niet op deze door appellant genoemde feiten en omstandigheden ingegaan en heeft daarover appellant niet doorgevraagd. Hij heeft appellant ook niet laten uitpraten. Integendeel, op de geluidsopname is te horen hoe de sociaal rechercheur appellant veelvuldig onderbreekt om vervolgens zijn eigen conclusie over de woonsituatie van appellant aan appellant voor te houden. Daarbij wordt appellant aan het slot van het gesprek tevens voorgehouden dat hij daarom geen recht op bijstand van de gemeente Bunschoten heeft en dat om die reden de bijstand van appellant mogelijk wordt beëindigd.

Het college heeft, hoewel dit [...] op zijn weg lag, verder geen onderzoek gedaan naar feiten en omstandigheden over de woonplaats van appellant. Zo heeft het college niet onderzocht waar appellant zijn zaken behartigt, waar hij zijn administratie bewaart en waar hij zijn goederen en eigendommen beheert. Ook heeft het college geen onderzoek gedaan naar bijvoorbeeld telefoon- televisie- en internetaansluitingen of verzekeringen. Met de verklaring van appellant en de waarnemingen heeft het college niet aannemelijk gemaakt dat appellant het centrum van zijn maatschappelijk leven in de te beoordelen periode niet in Bunschoten had.

Appellant heeft verder aangevoerd dat hij aan het slot van het gesprek op 9 maart 2016 door een onjuiste voorstelling van zaken op het verkeerde been is gezet, zodat het college hem niet aan zijn opzegging van de bijstand per 1 maart 2016 kan en mag houden.

Ook deze beroepsgrond slaagt. Op de geluidsopname is te horen hoe de sociaal rechercheur en de fraudeconsulent aan het slot van het gesprek gezamenlijk, onder de toezegging dat zij zich zullen inspannen om te voorkomen dat de bijstand met terugwerkende kracht wordt ingetrokken, appellant er met succes toe weten te bewegen zijn bijstand op eigen initiatief met ingang van 1 maart 2016 op te zeggen. Door appellant al tijdens het gesprek, derhalve nog voordat het onderzoek naar de woonplaats van appellant in de zin van artikel 40, eerste lid, van de PW was afgerond, te confronteren met hun eigen conclusie over het recht van appellant op bijstand in verband met zijn woonsituatie en hem voor te houden dat om die reden de bijstand mogelijk zou worden beëindigd, hebben de sociaal rechercheur en de fraudeconsulente appellant op basis van een onjuiste voorstelling van zaken tot zijn opzegging van de bijstand met ingang van 1 maart 2016 bewogen.

[...] De Raad zal het college [...] opdracht geven om een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1426](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 525

CRvB, 23-04-2019 (publ. 06-05-2019), 17/6624 PW

college van burgemeester en wethouders van Almere.

PW 54 lid 4

PARTICIPATIEWET. INTREKKING BIJSTAND. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het deponeren van een uitnodiging voor een gesprek in de brievenbus van de woning van betrokkene in beginsel een effectieve en toegestane manier is om een onderzoek te verrichten naar het woonadres van betrokkene. In dit geval heeft de bewindvoerder van betrokkene het college echter verzocht alle post van betrokkene naar hem te sturen en er voorts nadrukkelijk aandacht voor gevraagd dat bij betrokkene sprake was van postproblemen. Ook betrokkene zelf heeft op 18 november 2016 over postproblemen verklaard en hij heeft daarbij verklaard dat zijn post naar de bewindvoerder moet. Als het college de uitnodigingen, met name de uitnodiging voor het gesprek op 1 december 2016, waarover het in deze procedure gaat, naar het adres van de bewindvoerder had gestuurd, dan waren deze problemen ondervangen. Daarmee zou een effectief onderzoek naar de woonsituatie van betrokkene, anders dan het college heeft betoogd, geenszins onmogelijk zijn gemaakt. De rechtbank heeft geoordeeld dat het betrokkene niet kan worden verweten dat hij geen gehoor heeft gegeven aan de oproep om op het gesprek van 1 december 2016 te verschijnen. Dit betekent dat het hoger beroep niet slaagt en dat de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1465](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 526

MK CRvB, 03-04-2019 (publ. 03-05-2019), 18/2223 WLZ

CIZ.

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.1

WET LANGDURIGE ZORG. Uit het dossier en wat appellante en haar begeleidster ter zitting hebben verklaard, volgt niet dat appellante 24 uur per dag zorg in de nabijheid nodig heeft. Gebleken is dat appellante ondersteuning ontvangt op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015, bestaande uit een aantal uren begeleiding/beschermd wonen en huishoudelijke verzorging, van, onder andere, één vaste begeleidster. Appellante is bovendien in staat om, zo

nodig buiten de geplande uren, zelf op relevante momenten hulp in te roepen om ernstig nadeel voor haar zelf te voorkomen. Alhoewel ook voor de Raad duidelijk is dat appellante veel zorg nodig heeft, is hiermee geen sprake van een situatie als bedoeld in artikel 3.2.1, eerste lid, aanhef en onder b, ten tweede, van de Wlz. Reeds hierom is appellante bij het bestreden besluit terecht niet in aanmerking gebracht voor zorg op grond van de Wlz. Of sprake is van een grondslag verstandelijke handicap kan dan ook onbesproken blijven. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1476](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Inburgering

JnB2019, 527

MK ABRS, 17-04-2019, 201805061/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Wet Inburgering 7

INBURGERING. Gewijzigd matigingsbeleid Wet Inburgering. Matiging boete bij behalen onderdelen inburgeringsexamen binnen de inburgeringstermijn.

De minister heeft in zijn schriftelijke uiteenzetting toegelicht dat zijn matigingsbeleid inmiddels is gewijzigd. Dat betekent dat ook de binnen de inburgeringstermijn behaalde examens leiden tot matiging van de boete. Omdat [appellant] drie van de vijf onderdelen van het inburgeringsexamen binnen de inburgeringstermijn heeft behaald, wordt de boete met een factor 3/5e verder gematigd tot een bedrag van € 400,00, aldus de minister. De Afdeling verbindt hieraan de conclusies, verwoord onder 6. en zal de gronden van het hoger beroep beoordelen in het licht van het nieuwe boetebedrag van € 400,00.

[ECLI:NL:RVS:2019:1239](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB2019, 528

MK ABRS, 24-04-2019, 201806509/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:4, 7:12, 8:113

RWN 14

NEDERLANDERSCHAP. Gelet op de zware maatregel die de intrekking van het Nederlanderschap vormt had de staatssecretaris alle betrokken belangen

moeten afwegen. In dit geval betekent dit dat de staatssecretaris de mogelijke verblijfsrechtelijke aanspraken van appellant had moeten onderzoeken.

Intrekking Nederlanderschap blijft niet in stand.

De staatssecretaris heeft niet beoordeeld of [appellante] direct na de verbreking van de relatie met [persoon] voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking voortgezet verblijf in aanmerking zou zijn gekomen indien zij destijds een aanvraag daartoe zou hebben ingediend. Waarom zij die aanspraken had, heeft [appellante] met feiten, die de staatssecretaris niet heeft weersproken, gestaafd. Anders dan de staatssecretaris stelt, volgt uit de beschikkingen van 7 november 2016 niet dat [appellante] deze verblijfsvergunning destijds niet zou hebben verkregen, omdat de staatssecretaris dat in die beschikkingen niet heeft beoordeeld. De staatssecretaris heeft alleen beoordeeld of [appellante] ten tijde van die besluiten, naar de toenmalige stand van de regelgeving, voor een verblijfsvergunning onder de beperking niet-tijdelijke humanitaire gronden in aanmerking kwam. De staatssecretaris heeft met het standpunt dat het belang van de Staat dat het Nederlanderschap op juiste gronden wordt verleend prevaleert boven het belang van [appellante] om in het bezit te blijven van de Nederlandse nationaliteit, niet deugdelijk gemotiveerd dat de gevolgen van de intrekking van het Nederlanderschap in dit geval niet onevenredig zijn. Gelet op de zware maatregel die de intrekking van het Nederlanderschap vormt had de staatssecretaris alle betrokken belangen moeten afwegen. In dit geval betekent dit dat de staatssecretaris, gelet op de uitspraak van 18 april 2018, de mogelijke verblijfsrechtelijke aanspraken van [appellante] had moeten onderzoeken. De staatssecretaris heeft dit wederom niet gedaan. Het betoog slaagt. [...]

De Afdeling ziet aanleiding om uit oogpunt van finale geschilbeslechting zelf in de zaak te voorzien. Ter zitting heeft de staatssecretaris toegelicht dat [appellante] direct na het verbreken van de relatie met [persoon] in aanmerking zou zijn gekomen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking voortgezet verblijf indien zij destijds daartoe een aanvraag zou hebben ingediend en dat er verder geen contra-indicaties ten aanzien van het behoud van het Nederlanderschap door [appellante] zijn. Gelet hierop heeft de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt gesteld, dat de gevolgen van de intrekking voor [appellante] in dit geval niet onevenredig zijn in verhouding tot het met het besluit te dienen doel. Uit het voorgaande volgt dat de Afdeling het besluit van 18 januari 2016 zal herroepen. Dit betekent dat de intrekking van het Nederlanderschap van [appellante] ongedaan wordt gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2019:1318](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2019, 529

MK ABRS, 08-05-2019, 201805800/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3 lid 1 aanhef en onder a en b, 7

Drank- en horecawet (DHW) 27, 31

Wetboek van Strafrecht (WvSr) 225, 420bis

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 (APV) 3.8

WET BIBOB. Weigering en intrekking van de exploitatie- en DHW-vergunningen van meerdere hotels van een familie. Aannemelijk is dat bij de financiering van [bedrijf D] strafbare feiten zijn gepleegd en dat deze feiten vermoedelijk door [appellant A] en [appellant B] zijn gepleegd. Gelet hierop heeft de burgemeester zich terecht op het standpunt gesteld dat het ernstige gevaar dat daaruit voortkomt de weigering en intrekking van de exploitatie- en DHW-vergunningen van alle geraakte hotels op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet bibob rechtvaardigt.

[ECLI:NL:RVS:2019:1471](https://ecli.nl/RVS:2019:1471)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 530

MK ABRS, 08-05-2019, 201805390/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder e en g

Gemeentewet 55

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. GEMEENTEWET. Weigering opheffing geheimhouding inhoud rapport dat betrekking heeft op een integriteitsonderzoek. Indien en voor zover gegevens in het rapport kunnen worden gescheiden van gegevens ten aanzien waarvan het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zich voordoet, heeft het college de weigering van de opheffing van de geheimhouding ondeugdelijk gemotiveerd.

[...] [Afwijzing] verzoek [...] om met toepassing van de Wob een rapport [...] openbaar te maken [...].

[...] Bij besluit van 23 januari 2017 heeft het college het door [appellant] gemaakte bezwaar tegen de fictieve weigering tot opheffing van de geheimhouding omtrent de inhoud van het rapport ongegrond verklaard. Voorts heeft het college daarbij opnieuw het door [appellant] gemaakte bezwaar tegen de afwijzing van het Wob-verzoek ongegrond verklaard.

[...] Het rapport is op verzoek van de burgemeester opgesteld door Deloitte Forensic & Dispute Services B.V. [...] Nadat het college bij besluit van [...] met toepassing van artikel 55, eerste lid, van de Gemeentewet geheimhouding omtrent de inhoud van het rapport heeft opgelegd, is via onder meer nieuwsmedium BN DeStem voor een breed publiek bekend geworden dat het rapport betrekking heeft op door Deloitte verricht integriteitsonderzoek naar de betrokkenheid van voormalig wethouder [...] bij de realisatie van zogenoemde ruimte voor ruimte kavels aan [...] in Halsteren.

[...] In het besluit van 23 januari 2017 heeft het college zich op het standpunt gesteld dat de geheimhouding van het rapport is gebaseerd op de belangen als bedoeld in artikel 10, tweede lid, onder e en g, van de Wob. Voor de toepasselijkheid van het in artikel 10, tweede lid, onder g, vermelde belang heeft het college geen andere reden gegeven dan de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer. Voor het antwoord op de vraag of in het rapport vervatte gegevens op grond van het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer kunnen worden geheimgehouden, is bepalend of dat belang zich ten aanzien van die gegevens voordoet. Gegevens ten aanzien waarvan dat belang zich niet voordoet, kunnen uitsluitend op grond van dat belang worden geheimgehouden, indien die gegevens, ook na anonimisering, niet van gegevens ten aanzien waarvan dat belang zich wél voordoet kunnen worden gescheiden. Indien en voor zover gegevens in het rapport kunnen worden gescheiden van gegevens ten aanzien waarvan het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zich voordoet, heeft het college de weigering van de opheffing van de geheimhouding ondeugdelijk gemotiveerd.

[...] De Afdeling volgt niet het standpunt dat de in het rapport vervatte gegevens ten aanzien waarvan het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zich niet voordoet, niet kunnen worden gescheiden van gegevens ten aanzien waarvan dat belang zich wel voordoet. Gelet daarop heeft het college het besluit van 23 januari 2017 ondeugdelijk gemotiveerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1479](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 531

MK ABRS, 30-04-2019, 201807010/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 c e

ASIEL. Interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 14 november 2018, 201709340/1/V1, [ECLI:NL:RVS:2018:3743](#)) volgt, dat de staatssecretaris gelet op dit beginsel mag uitgaan van de gegevens die een andere (lid)staat over een asielzoeker heeft geregistreerd. Het interstatelijk vertrouwensbeginsel strekt echter niet zo ver dat de staatssecretaris op grond daarvan verplicht is van de geregistreerde gegevens uit te gaan in de gevallen, waarin hij nader onderzoek naar die gegevens aangewezen acht, zoals in dit geval naar de identiteit, herkomst en nationaliteit van de vreemdeling.

[ECLI:NL:RVS:2019:1408](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeenschapsonderdaan

JnB2019, 532

MK ABRS, 30-04-2019, 201804492/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 62 lid 1, 63 lid 1

GEMEENSCHAPSONDERDAAN. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het besluit een terugkeerbesluit is omdat de vreemdeling daarin wordt opgedragen Nederland binnen vier weken te verlaten. Van uitoefening van de bevoegdheid een terugkeerbesluit te nemen, is in dit geval namelijk geen sprake. Gelet op wat onder 1 is overwogen is niet langer in geschil dat het verblijfsrecht van de vreemdeling in Nederland is geëindigd. Ingevolge artikel 62, eerste lid, van de Vw 2000 is de vreemdeling bij de vaststelling dat zijn verblijfsrecht als gemeenschapsonderdaan in Nederland is geëindigd, een vertrektermijn van vier weken gegund. Hierbij heeft de staatssecretaris in overeenstemming met artikel 63, eerste lid, van de Vw 2000 gesteld dat de vreemdeling kan worden uitgezet indien hij zich niet houdt aan deze vertrektermijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:1403](https://ecli.nl/RVS:2019:1403)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 533

HvJEU, Conclusie Advocaat-Generaal Pitruzzella, 02-05-2019, C-70/18

Nederland tegen A., B. en P.

Besluit nr. 1/80 13

ASSOCIATIEBESLUIT 1/80. Conclusie A-G Pitruzzella naar aanleiding van prejudiciële vragen van de Afdeling over het verwerken en bewaren van biometrische gegevens van onderdanen van derde landen, waaronder Turkse onderdanen, om identiteits- en documentfraude te voorkomen en te bestrijden.

Conclusie

Gelet op al het voorgaande geef ik het Hof in overweging de prejudiciële vragen van de Raad van State te beantwoorden als volgt:

„1) Artikel 13 van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen de regeling die aan de orde is in het hoofdgeding, op grond waarvan Turkse werknemers die het Nederlandse grondgebied willen binnenkomen om er arbeid in loondienst te verrichten, alsmede gezinsleden van reeds op dat grondgebied verblijvende Turkse werknemers, die zich daar bij hen willen voegen, ter verkrijging van de machtiging tot voorlopig verblijf waarover zij bij binnenkomst op het Nederlandse grondgebied moeten beschikken indien zij langer dan 90 dagen in Nederland wensen te verblijven, verplicht zijn om mee te werken aan het afnemen van tien vingerafdrukken

en een gezichtsofopname, welke gegevens vervolgens worden opgeslagen en verwerkt in een vreemdelingenadministratie die door de medewerkers van de diplomatieke, consulaire en ontvangende autoriteiten kan worden geraadpleegd teneinde identiteits- en documentfraude te voorkomen en te bestrijden, terwijl de termijn voor het bewaren van die gegevens is gesteld op vijf jaar na de afwijzing van de aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf, na het vertrek uit Nederland nadat een rechtmatig verblijf is geëindigd, of na het aflopen van de geldigheidsduur van een inreisverbod of een ongewenstverklaring.

2) Voor zover de in het hoofdgeding aan de orde zijnde regeling het mogelijk maakt de in een bestand opgeslagen biometrische gegevens van Turkse werknemers en hun gezinsleden aan derden beschikbaar te stellen met het oog op het voorkomen, opsporen en onderzoeken van misdrijven, vormt zij geen nieuwe beperking in de zin van artikel 13 van besluit nr. 1/80, aangezien het effect van die regeling op de toegang van de betrokken werknemers tot arbeid te onzeker en indirect is."

[ECLI:EU:C:2019:361](#)

JnB2019, 534

MK ABRS, 26-04-2019, 201600860/2/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. De staatssecretaris mag een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf weigeren, als de vreemdeling het inburgeringsexamen niet heeft gehaald. Hij mag de vergunning echter niet weigeren als dat in het concrete geval onevenredig is.

Bij verwijzingsuitspraak van 10 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1252](#), heeft de Afdeling het Hof van Justitie verzocht bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de gestelde vragen over de uitleg van de Gezinsherenigingsrichtlijn [...]. [...]

Bij arrest van 7 november 2018, C en A, [ECLI:EU:C:2018:876](#), heeft het Hof voormelde vragen beantwoord. [...]

Uit de punten 49 tot en met 59 van het arrest C en A volgt dat de voorwaarden voor de verlening van een autonome verblijfstitel, als bedoeld in artikel 15, vierde lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn ook uit integratievoorwaarden mogen bestaan. Die voorwaarden mogen echter niet zo streng zijn dat zij een moeilijk te overkomen hindernis vormen om na vijf jaar op normale wijze een autonome verblijfstitel te verkrijgen (punt 52). De verplichting om met goed gevolg een inburgeringsexamen af te leggen, mag dan ook niet verder gaan dan nodig is om het doel van vergemakkelijking van de integratie van derdelanders te bereiken (punt 62). De kennis die nodig is om met goed gevolg een inburgeringsexamen af te leggen, moet overeenkomen met een basisniveau (punt 63). [...]

Hoewel het niveau van taalvaardigheid waarover de vreemdeling moet beschikken hoger ligt dan het niveau dat van een vreemdeling wordt verlangd bij een eerste toelating tot Nederland in het kader van gezinshereniging (zie de verwijzingsuitspraak onder 20), betreft het nog steeds een basisniveau binnen het Europees Raamwerk voor Moderne Vreemde Talen. Ook het vereiste niveau van kennis van de Nederlandse maatschappij

betreft een basisniveau. Dat volgt uit paragraaf 1.1 van hoofdstuk 1 van bijlage 5 behorende bij de Regeling inburgering. Daaruit volgt ook dat om de examenopgaven te kunnen begrijpen, luister- en/of leesvaardigheid vereist is op A2 niveau. Omdat een vreemdeling die in het kader van gezinshereniging is toegelaten pas na een rechtmatig verblijf van vijf jaar uit hoofde van gezinshereniging recht heeft op een autonome verblijfstitel, heeft de vreemdeling vijf jaar de tijd om het vereiste niveau van taalvaardigheid en kennis van de Nederlandse maatschappij te bereiken.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank dan ook terecht overwogen dat, anders dan de vreemdeling in de grieven betoogt, het in artikel 3.80a, eerste lid, van het Vb 2000 neergelegde inburgeringsvereiste niet in strijd is met artikel 15, vierde lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Echter, uit het arrest C en A volgt ook dat de nationale regeling er niet toe mag leiden dat iemand die heeft aangetoond de wil te hebben om het examen te behalen en heeft aangetoond inspanningen daarvoor te hebben verricht, toch wordt belet een autonome verblijfstitel te verkrijgen (punt 63). Daarbij moet ook rekening worden gehouden met bijzondere individuele omstandigheden die maken dat een vreemdeling niet in staat is aan het examen deel te nemen of dat met goed gevolg af te leggen (punten 63 en 64). De staatssecretaris heeft in zijn zienswijze naar aanleiding van het arrest C en A aangegeven dat hij zijn beslispraktijk gaat aanpassen, zodat rekening kan worden gehouden met de in het arrest genoemde omstandigheden. Naast de ontheffing op medische gronden of een vrijstelling vanwege bijvoorbeeld het hebben bereikt van de pensioengerechtigde leeftijd, kunnen volgens de staatssecretaris ook andere individuele omstandigheden zoals bijvoorbeeld leeftijd, gezondheidstoestand en financiële situatie aanleiding vormen om ontheffing te verlenen van het inburgeringsvereiste als de vreemdeling wegens die omstandigheden niet in staat is om aan (alle onderdelen van) het inburgeringsexamen deel te nemen of (alle onderdelen van) het examen met goed gevolg af te leggen. De staatssecretaris geeft aan dat als een vreemdeling zich beroept op ontheffing van het inburgeringsvereiste wegens bijzondere omstandigheden, hij een individuele afweging zal maken met inachtneming van de in het arrest C en A genoemde omstandigheden. De getoonde wil om voor (alle onderdelen) van het examen te slagen en de verrichte inspanningen spelen in die beoordeling een belangrijke rol. De staatssecretaris geeft aan dat hij daarom nogmaals zal beoordelen of de door de vreemdeling in deze zaak aangevoerde omstandigheden alsnog tot (eerdere) ontheffing van het inburgeringsvereiste kunnen leiden.

[ECLI:NL:RVS:2019:1380](https://ecli.nl/RVS:2019:1380)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 535

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 04-03-2019 (publ. 06-05-2019),
AWB 18/7324**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86

Awb 4:6

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. De rechtbank is met eisers van oordeel dat het toepassen van de strikte toets van artikel 4:6 van de Awb, gelet op het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn, namelijk de hereniging van in dit geval een moeder met haar kinderen, evident onredelijk is. Het gaat hier enkel om de toestemmingsverklaring of anders gezegd: het ontbreken daarvan. In de eerdere procedure is geoordeeld dat onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat er voldoende inspanningen zijn verricht om aannemelijk te maken dat er geen toestemmingsverklaring kan worden overgelegd. Na afloop van die procedure hebben eisers nog meer onderzoek verricht en de uitkomsten daarvan ten grondslag gelegd aan hun onderhavige aanvraag. Door met toepassing van artikel 4:6 van de Awb te oordelen dat de resultaten van dat onderzoek niet kunnen worden aangemerkt als nova, omdat die in de eerste procedure hadden kunnen en derhalve hadden moeten worden ingebracht, maakt dat het nadere onderzoek dat eisers hebben gedaan min of meer zinledig is en niet zal kunnen leiden tot een hereniging van referente met haar kinderen. De rechtbank is van oordeel dat zulks in strijd is met het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4431](https://ecli.nl/RBDHA:2019:4431)

JnB2019, 536

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 07-05-2019, NL19.8325 en NL19.8327

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter leent de voorlopige voorzieningenprocedure zich in dit geval niet voor de beantwoording van de rechtsvraag of het Salvini decreet van 24 september 2018 leidt tot aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de opvang waardoor Italië zich jegens hen niet langer aan de internationale verplichtingen houdt omdat op dit moment sprake is van een zodanige structurele verslechtering van de opvangomstandigheden in Italië voor Dublinclaimanten bestaande uit gezinnen met minderjarige kinderen dat zij daardoor een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De zaak zal daarom worden doorverwezen naar de meervoudige kamer van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4500](https://ecli.nl/RBDHA:2019:4500)

JnB2019, 537

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 29-04-2019, NL18.22881

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Verweerder heeft terecht geconcludeerd dat hetgeen eiser heeft aangevoerd er niet toe leidt dat ten aanzien van Polen niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Dat verweerder, gelet op hetgeen door eiser is aangevoerd en de algemene rapporten waarnaar is verwezen, nader onderzoek zou moeten doen naar de situatie in Polen, volgt de rechtbank evenmin, nu uit hetgeen door eiser is aangevoerd niet volgt dat er sprake is van ernstige tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen die nader onderzoek rechtvaardigen.

De rechtbank stelt voorop dat verweerder op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel in beginsel ervan mag uitgaan dat de autoriteiten van Polen zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) en het Vluchtelingenverdrag. Het ligt dan ook op de weg van eiser om aannemelijk te maken dat sprake is van zodanige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen, dat niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten opzichte van Polen.

De rechtbank is voorts van oordeel dat eiser het bestaan van zodanige tekortkomingen niet aannemelijk heeft gemaakt. Verweerder heeft zich daarbij terecht op het standpunt gesteld dat uit de op 1 maart 2018 door het Europees Parlement opgestarte artikel 7-procedure en de op 24 september 2018 door de Europese Commissie geïnitieerde inbreukprocedure bij het Hof weliswaar volgt dat de situatie in Polen ten aanzien van de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht zorgelijk is, maar niet dermate dat van een (in zijn algemeenheid) niet onafhankelijke rechtspraak kan worden gesproken. Van structurele, fundamentele systeemfouten in het rechterlijk systeem is namelijk niet gebleken. Op grond van de uitspraken van één Poolse rechter, zoals die blijken uit het artikel van Volkskrant van 5 december 2018, kan deze conclusie ook niet worden getrokken. Daarbij acht de rechtbank, net als verweerder, van belang dat de omstreden pensioenwet voor rechters van het Hoogerechtshof is teruggedraaid. Niet op voorhand kan daarom worden gesteld dat eisers asielaanvraag zal worden afgewezen en – als hier al sprake van is – zijn proces bij de rechterlijke macht nadien daarom (ook) niet eerlijk zal verlopen. Daartoe overweegt de rechtbank nog dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in haar uitspraak van 30 januari 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:282](#)) heeft overwogen dat uit het arrest van het Hof van 25 juli 2018 kan worden afgeleid dat het starten van een artikel 7-procedure alleen in uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven om af te wijken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en van dergelijke omstandigheden gelet op het voorgaande niet is gebleken. Dat Polen zich niet houdt aan de Europese herplaatsingsafspraken voor asielzoekers, hetgeen ook heeft geleid tot het starten van een inbreukprocedure bij het Hof op 21 december 2017, leidt verder niet tot de conclusie dat in Polen sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen. Daarbij is van belang dat eiser niet concreet heeft aangegeven hoe dit hem zal treffen bij zijn terugkeer naar Polen in het kader van de Dublinprocedure.

Ten aanzien van de omstandigheid dat de Poolse autoriteiten, met een beroep op de staatsveiligheid, in asielbesluiten de onderbouwing en motivering van het besluit geheim

houden, overweegt de rechtbank als volgt. Zoals verweerder terecht heeft gesteld heeft eiser niet onderbouwd waarom in bepaalde, uitzonderlijke gevallen in het kader van staatsveiligheid informatie niet zou mogen worden achtergehouden en waarom hij juist te vrezen heeft bij terugkeer hiervoor. De stelling van eiser ter zitting dat deze handelswijze in een groot aantal asielzaken wordt toegepast, wordt niet gevolgd. In de klacht van de Helsinki Foundation worden namelijk maar vier concrete zaken genoemd en wordt verder gesproken over "several motions to the Polish Courts" die de Helsinki Foundation heeft gedaan. Hieruit blijkt niet dat het achterwege laten van de motivering omwille van de staatsveiligheid, op systematische wijze plaatsvindt en blijkt dus evenmin dat elke asielzoeker die in het kader van de Dublinprocedure aan Polen wordt overgedragen zal treffen.

Dat de minister president van Polen zich negatief heeft uitgelaten over migranten, dat er signalen zijn met betrekking tot asielzoekers aan de Poolse grens die geen toegang hebben gekregen tot de asielprocedure, dan wel niet zijn toegelaten tot Polen en dat gesignaleerd wordt dat asielzoekers in Polen in detentie terechtkomen, zijn inderdaad zeer zorgelijke ontwikkelingen. De rechtbank acht hetgeen hierover bekend is onvoldoende om op dit moment te oordelen dat ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Polen dusdanig ernstig tekort schieten dat dit aan de overdracht van Dublinterugkeerders aan Polen in de weg staat. In dat kader merkt de rechtbank op dat de gestelde problemen die asielzoekers aan de grens ervaren met betrekking tot de toegang tot het Poolse grondgebied en de Poolse asielprocedure geen asielzoekers betreft die in het kader van de Dublinverordening aan de Poolse autoriteiten zijn overgedragen en waarbij de Poolse autoriteiten op grond van de Dublinverordening gehouden zijn de asielaanvraag in behandeling te nemen.

Voor zover eiser van mening is dat Polen zich niet houdt aan de Terugkeerrichtlijn, de Kwalificatierichtlijn, de Procedurerichtlijn of de Opvangrichtlijn heeft verweerder ten slotte niet ten onrechte gesteld dat eiser zich over eventuele problemen dient te beklagen bij de Poolse autoriteiten dan wel geëigende instanties. Niet is gebleken dat de autoriteiten van Polen hem niet zouden kunnen of willen helpen.

Alles tezamen bezien heeft verweerder terecht geconcludeerd dat hetgeen eiser heeft aangevoerd er niet toe leidt dat ten aanzien van Polen niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Dat verweerder, gelet op hetgeen door eiser is aangevoerd en de algemene rapporten waarnaar is verwezen, nader onderzoek zou moeten doen naar de situatie in Polen, volgt de rechtbank evenmin, nu uit hetgeen door eiser is aangevoerd niet volgt dat er sprake is van ernstige tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen die nader onderzoek rechtvaardigen.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4599](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 538

MK ABRS, 30-04-2019, 201809929/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50

VREEMDELINGENBEWARING. Duur van de ophouding kan vanwege capaciteitsproblemen worden verlengd als nog steeds het vermoeden bestaat dat die vreemdeling geen rechtmatig verblijf heeft.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is echter niet uitgesloten dat er, indien als gevolg van het optreden van een capaciteitsprobleem door het ophouden van een relatief grote groep vreemdelingen het onderzoek naar de verblijfsrechtelijke positie van de vreemdeling niet tijdig kon worden afgerond, grond kan bestaan voor verlenging van de ophouding (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3082](#)). Het vermoeden dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf heeft, kan immers voortduren onder meer zolang hij nog niet ingevolge artikel 5.2 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) is gehoord. Dit betekent dat de bevoegde ambtenaar, bedoeld in artikel 5.1 van het Voorschrift Vreemdelingen 2000, als hij een relatief grote groep vreemdelingen heeft opgehouden en hij bijvoorbeeld een individu als gevolg van de beperkt beschikbare capaciteit op de plaats bestemd voor verhoor niet binnen de wettelijke termijn van zes uur kan horen, de duur van de ophouding in het belang van het onderzoek kan verlengen als nog steeds het vermoeden bestaat dat die vreemdeling geen rechtmatig verblijf heeft (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2424](#)). Het onderzoek naar de verblijfsrechtelijke positie is dan immers nog niet afgerond en de verlenging vindt in dat geval plaats in overeenstemming met het bepaalde in artikel 50, vierde lid, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RVS:2019:1392](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 539

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 17-04-2019 (publ. 29-04-2019), NL19.6179

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:75a

PROCESRECHT. Verzoek proceskostenveroordeling na intrekken beroep niet tijdig beslist. Uit vaste en recente rechtspraak van de Afdeling blijkt dat zij in beroepen die alleen zien op het niet tijdig nemen van een besluit gewoonlijk een wegingsfactor "licht" hanteert. In de door verweerder aangehaalde uitspraak van de Afdeling is de keuze om in die zaak, in afwijking van de eigen lijn, een wegingsfactor "zeer licht" te hanteren niet nader gemotiveerd. De Afdeling heeft met deze uitspraak dan ook niet bedoeld haar vaste lijn, zoals deze volgt uit eerder genoemde jurisprudentie, aan te passen. De rechtbank hanteert daarom voor het vaststellen van de proceskosten in overeenstemming

met de vaste lijn van de Afdeling en die van deze zittingsplaats de wegingsfactor "licht".

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4172](https://ecli.nl/RBDHA:2019:4172)

[Naar inhoudsopgave](#)